

**ΟΜΙΛΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝ
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.
ΣΑΒΒΑΤΟ, 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2024.
ΜΝΗΜΗ 10.000 ΠΑΤΡΕΩΝ ΣΦΑΓΙΑΘΕΝΤΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ.**

Στεκόμαστε για μία ακόμη φορά, στο χώρο τόν άγιο και ιερό, όπου έστησαν οί πόδες, Δεσπότη Λεοντόκαρδου, πού κράτησε στά χέρια του, όχι μόνο τό Λάβαρο τό ένδοξο και τιμημένο τής Άγίας Λαύρας, όχι μόνο τήν Σημαία του άγώνος, αλλά κράτησε τήν Έλλάδα όλακερη και στους ώμους του, τούς στιβαρούς σήκωσε του Γένους τό Σταυρό και ξεσήκωσε σέ παλλαϊκό συναγερμό για τήν αποτίναξη ζυγοῦ μαρτυρικοῦ και σκλαβιάς άσήκωτης 400 έτων.

Τόν ακοῦμε νά φωνάζη μέ τήν βροντερή φωνή του πού έβγαине μέσα από τά αδούλωτα σπλάγχνα του «Έλευθερία ή θάνατος» και νά ύψώνη τό ανάστημά του μπροστά στις ξένες δυνάμεις, λέγοντάς τους ότι είναι χρέος τους νά βοηθήσουν τήν Έλλάδα, πού τούς δίδαξε πολιτισμό και ανθρωπιά.

Αυτή ή φωνή του διεπέρασε τούς αιώνες και θά ακούεται έλεγκτική μέχρι τής συντελείας του κόσμου, προς κάθε επίβουλο και ψεύστη εναντι των άπαραγράπτων δικαίων τής Έλλάδος και εναντι των άγώνων της για τήν διατήρηση τής ιδιοπροσωπείας της, τής παράδοσής της άτόφιας και τής Έλληνορθόδοξης ιδιοπροσωπείας της.

Αυτή ή περίφημη διακήρυξη, πού ήλθε μετά από εκείνη τής Άγίας Λαύρας, αυτό τό περίφημο μανιφέστο, ενόχλησε τόσο πολύ τούς ξένους, γιατί πυροδότησε τίς καρδιές και ξεσήκωσε τούς σκλάβους εναντίον των επιβούλων και βαρβάρων τόσων αιώνων.

Δέν άντεξαν τήν λεβεντιά, τήν ένότητα τότε, τό αγωνιστικό φρόνημα και εκρυψαν τό πρόσωπο, πίσω από τό επίπλαστο προσωπείο, όπως έκαναν διαχρονικά και κάνουν και σήμερα.

Θέλησαν τότε μία Έλλάδα σκλάβα, για νά προωθοῦν τά δικά τους άποικιακά συμφέροντα και συνέπραξαν μέ τούς βαρβάρους, ώστε νά καταπνίξουν, ως ενόμισαν τήν αντίσταση του Λαοῦ μας, ό οποῖος γεννήθηκε μαζί μέ τήν έλευθερία και πορεύτηκε πάντοτε μέ τά έλεύθερα όράματα.

Δέν είχαν περάσει παρά μόνο λίγες ήμέρες από τόν ξεσηκωμό των Πατρινω̄ν, πού εκλεισαν τούς Τούρκους στο κάστρο και ώδηγοῦσαν τήν πόλη στην Έλευθερία, όπως συνέβη και μέ τίς άλλες πόλεις τής Πελοποννήσου. Η πονηρία του Γκρήν, του Άγγλου Προξένου, τό μῖσος για τήν ένδοξη και αίματοβαμμένη Έλλάδα, ή

διπλωπροσωπεία καί ἡ μπαμπεσιά, ἔφεραν τόν Γιουσούφ Πασᾶ στήν πόλη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τήν κατέπνιξε στό αἷμα καί τήν παρέδωσε στήν φωτιά.

Τό αἷμα χύθηκε ποτάμι καί ἔφτασε ὡς τή θάλασσα καί τήν ἔβαψε κόκκινη. Τά κεφάλια τῶν Πατρινῶν κείτονταν κατά γῆς καί ἔγιναν παίγνια στά πόδια τῶν βαρβάρων καί ἀπολίτιστων σφαγέων Ἀνατολιτῶν, φρικτῶν ἀπογόνων τοῦ αἰμοσταγοῦς Μωάμεθ.

Περισσότεροι ἀπό τούς μισούς κατοίκους τῆς πόλεως, φρικτοῖς μαρτυρίοις καί βασάνοις, ἐτελειώθησαν, ἀκολουθώντας τόν δρόμο τῶν ἡρώων καί μαρτύρων ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος. Τό αἷμα τοῦ Παπα-Γιώργη τῆς Ἀλεξιώτισσας ἀχνίζει μέχρι σήμερα μπροστά στήν Ἁγία Τράπεζα τῆς Ἐκκλησιᾶς, ὅπου ὁ Λειτουργός τοῦ Θεοῦ προσφέρθηκε ὀλοκαύτωμα στό φοβερό τρισάγιο.

Κορίτσια σάν τά κρίνα καί τά γάργαρα νερά, ἀτιμώθησαν ἀπό τούς φαύλους καί ἄξεστους καί ἐσύρθησαν στά σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς. Ἄωρα ἀγόρια ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι στῆς ἀραπιᾶς τά φοβερά παζάρια.

Οἱ ἱστορικοί τῆς ἐποχῆς, φρικιῶντες παραδίδουν τίς φρικτές καί ἀνείπωτες σκηνές, πού ὁμοίες τους μάτι ἀνθρώπινο δέν εἶδε καί νοῦς οὐδέποτε ἐφαντάσθη.

Ναοί ἐρημώθησαν καί στό πῦρ παρεδόθησαν, σπίτια ἔμειναν ἐρείπια, μνήματα κατεσκάφησαν καί ἀκόμα φτάνει μέχρις ἡμῶν ἡ κάπνα ἀπό τά φρικτά συντρίμμια πού ἄφησε ἡ μανία τῶν βαρβάρων, ἀνακατεμμένη μέ τήν προδοσιά, τήν πονηρία καί χαιρεκακία τῶν ξένων.

Τί κι' ἂν τήν ἄλλην ἡμέραν, ἐπεσκέφθησαν στόν ὄντά του τόν Γιουσούφ Πασᾶ, γιά νά «μεσιτεύσουν» νά σταματήσει τίς σφαγές! Πιστεύομεν ὅτι τό θέαμα, νά περνοῦν οἱ σφαγεῖς μπροστά στόν φρικτό ἀρχιθύτη κρατώντας στά χέρια τους κομμένα κεφάλια Πατρινῶν καί τό αἷμα νά στάζει στά ἀπαίσια πόδια του, μᾶλλον τούς ἠδόνιζε, παρά τούς προκαλοῦσε φρίκη.

Ἀλήθεια, πῶς ἄντεξαν τόσο πόνο καί κραυγές τῶν φονευθέντων, ἀλλά καί ὄσων ἀπέμειναν, πού προσπαθοῦσαν νά σωθοῦν πέφτοντας στά νερά τοῦ Πατραϊκοῦ, γιά νά βροῦν τόπο, νά τούς ξενήσει; Τό αἷμα τῶν 10.000 Πατρέων, τοῦ μισοῦ καί πλέον πληθυσμοῦ τῆς Πάτρας τότε, ἐπί τάς κεφαλᾶς των κεῖται καί ἐπί τάς κεφαλᾶς τῶν τέκνων αὐτῶν, θά κεῖται ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Τό αἷμα πότισε τή γῆ, τά σώματα τῶν ἡρώων ἐγιναν σπόρος ἱερός καί τά εὐώδη ἄνθη τῆς ἐλευθερίας ἐβλάστησαν. Οἱ ἀγῶνες ἐλίπαναν τήν μαρτυρική γῆ, οἱ Ἐκκλησιές ἀναστήθηκαν, οἱ καμπάνες τό νικητήριο σάλπισμα ἤχησαν, τά σπίτια ξανακτίστηκαν, οἱ νεκροί ἐκ τῶν μνημάτων ἀνέστησαν. Τό πέρασμα ἐγινε, τό Πάσχα ὀλόφωτο γιορτάστηκε. Ὁ Γερμανός μαζί μέ ὄσους ἀπέμειναν ἐψαλε ἀπό τό Μοναστήρι τοῦ Ὀμπλοῦ τό Χριστός Ἀνέστη. Τό Λάβαρο καί οἱ Σημαῖες κυμάτισαν στόν ἐλεύθερο ἀέρα. Τά κάστρα τῆς σκλαβιάς ἐπесαν. Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, ξαναχτίστηκε, ἡ Βαγγελίστρια μάρτυρας τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Λαοῦ τῶν Πατρῶν, πρὸς τήν Ὑπέρομαχο Στρατηγὸ καλεῖ μέ νικητήριο σάλπισμα στῆς Λευτεριάς τό πανηγύρι. Ἡ Χρυσο-Παντάννασα διαλαλεῖ τό πείσμα τῶν ἀδούλων Πατρῶν καί ὄλων τῶν Ἑλλήνων νά στήνουν τρόπαια νίκης πάνω στά ὅποια ἐρείπια καί συντριμμια, ἠθέλησαν νά ἀφήσουν τῶν σφαγῶν τά χέρια. Ὁ Παντοκράτορας θά δίνη τό μολύβι τῶν πολλῶν του τρούλων γιά νά ἤχοῦν τά κανόνια καί οἱ σάλπιγγες τῆς λευτεριάς καί νά γραφοῦν καί νά γράφονται σελίδες δόξης καί τιμῆς.

Ἡ Ἀγιαλεξιώτισσα θά κρατᾷ ὡς θησαυρό τοῦ Παπά της τά ράσα βουτηγμένα στό αἷμα καί θά διαλαλή ὅτι οἱ Ἕλληνες πέτυχαν τῆς λευτεριάς τό θαῦμα, δίδοντας τήν ζωή τους.

Δεσποτάδες,-Παπάδες καί καλόγεροι, γραμματισμένοι καί ἀγράμματοι, πρόκριτοι καί πᾶσα ἄλλη ψυχὴ, ἄνδρες καί γυναῖκες, σέ στεριά καί θάλασσα ἐγιναν ἓνα σῶμα μιά ψυχὴ γιά νά κάνουν δοξασμένη τή γῆ τῶν πατέρων τους καί νά τήν παραδώσουν σέ μᾶς ἀτόφια καί ἀκηλίδωτη, ἀδούλωτη καί περήφανη.

Κι ὅσες φορές κράτησαν στίς καρδιές τους οἱ Ἕλληνες αὐτὴ τὴν εὐχή καί τὴν παρακαταθήκη, αὐτὴ τὴν κληρονομιά καί τὴν διαθήκη τῶν προγόνων τους, μεγαλούργησαν. Ὅσες φορές ξεστράτησαν, ἐκλαψαν εἰς ἐρείπια φοβερά. «Κι ἂν εἴμασταν λίγα χρόνια ἀκόμα μονιασμένοι, θά εἴχαμε πάρει καί τὴν Κωνσταντινούπολη», ὅπως εἶπε ὁ ἀοίδιμος Κολοκοτρώνης, στοὺς μαθητὰς τῆς Ἀθήνας, μιλώντας τους στὴν Πνύκα.

●Πέρασαν τά χρόνια, ἡ Πάτρα ἐγινε καί πάλι ὁ ὠραῖος τῆς Ἑλλάδος ὀφθαλμός.

Ἡ χαρὰ ἐκάλυψε τῆς λύπης τά δάκρυα.

Ὁ ἥλιος ἐκάλυψε τό ἔρεβος καί τὸν φόβο τῆς νυκτός.

Ἡ πρόοδος ἐθεράπευσε τίς πληγές τῶν φρικτῶν ἐρειπίων.

Οἱ Πατρινοὶ ὑψωσαν Ναό στόν Πολιοῦχο, ζηλευτό καί περιάκουστο σέ ὀλόκληρο τὸν κόσμο.

Ὅμως ἡ λήθη ἔκανε κι αὐτή τήν δουλειά της καί θέλησε νά πάρη τό δικό της μερίδιο. Πέρασαν χρόνια. Οἱ ἱστορικές σελίδες, φύλαξαν κρυμμένη στοργικά τήν ἀλήθεια καί ἀτόφια τά γεγονότα, γραμμένα μέ τό αἷμα καί τό πνεῦμα τῶν χιλιάδων, σφραγιασθέντων, ἀνασκολωπισθέντων, ἐξανδραποδισθέντων Πατρινῶν.

Δειλά καί ἀπλᾶ, πολύ ταπεινά γινόταν τό μνημόσυνο, τοῦ Ἐθνομάρτυρα Παπα- Γιώργη τῆς Ἀλεξιώτισσας, μέ μόνους τούς Παπάδες τῆς Ἐκκλησιᾶς κάθε χρόνο τήν Κυριακή τῶν Βαΐων καί στεφάνι κατετίθετο μπροστά στό Μνημεῖο πού ὑψωσε γιά τοῦ Παπα τήν ἥρωική θυσία ἡ Ἀχαϊκή Ἐταιρεία Πατρῶν (Ἱστορική καί Ἐθνολογική Ἐταιρεία ὡς ὀνομάζεται σήμερα) ἀποτίουσα φόρον τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης στόν ἥρωα καί μάρτυρα Ἱερέα.

Ὅμως ἂν ἰσχύη τό «οὐδέν κρυπτόν ὑπό τόν ἥλιον» καί ἐάν ἡ πραγματικότητα βεβαιώνει ὅτι ὁ Θεός τούς μάρτυρες αὐτοῦ καί μέ παρέλευσιν αἰώνων φανερώνει κατά τό σχέδιον Αὐτοῦ τό σωτήριον καί τήν θείαν Οἰκονομία, τό αὐτό ἴσχυσε καί γιά τά ἐθελόθυτα σφάγια, τά θύματα τῆς Τουρκικῆς βαρβαρικῆς θηριωδίας πού λίπαναν μέ ποταμούς αἱμάτων τήν γῆ, πού πρῶτος πότισε μέ τό δικό του αἷμα ὁ Πρωταπόστολος Ἀνδρέας.

Ἡ σπίθα, ἡ κρυμμένη στή στάχτη, ἡ δόξα ἡ κρυμμένη στίς σελίδες τῶν βιβλίων τῆς ἱστορίας, ἐγιναν φλόγα καί τίς καρδιές τῶν νεωτέρων Πατρινῶν, ἀπογόνων ἡρώων καί μαρτύρων ἐφλεξαν καί ἤλθαν νά προσθέσουν σφρῖγος καί ἐνθουσιασμό καί στίς δικές μας καρδιές. Κοντά στήν λαμπρή ἀναβίωση τῆς μνήμης τοῦ Παπα-Γιώργη, τήν θυσία του ὁποῖου καί τῶν ἄλλων Πατρινῶν, τῶν προμνημονευθέντων θυμάτων τῆς τουρκικῆς θηριωδίας πού ἐκάναμε μέ τήν ἔλευσή μας στήν πόλη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, στήν Ἀλεξιώτισσα, μέ Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία καί ἱερά Μνημόσυνα, πρόσθεσαν τήν δική τους πρωτοβουλία, τήν ὁποία υἰοθετήσαμε καί μέ συγκίνηση καί ἐνθουσιασμό, ὑπό τήν αἰγίδα μας περιεβάλαμε καί τόν παλμό τους καί τό σφρῖγος καί τίς ἐνέργειές τους ἐνισχύσαμε, ὥστε νά ξαναζωντανέψη ἡ ἥρωική τῶν προγόνων μας θυσία καί τό χρέος καί ἡ εὐγνωμοσύνη νά ἀποδοθῆ καί νά ἀποδίδεται, μέ πορεῖες μνήμης καί δρόμους θυσίας καί δεήσεις καί μνημόσυνα, τόσο μπροστά στήν προτομή τοῦ ἀγνοῦ καί ἀνιδιοτελοῦς, τοῦ μεγάλου ἥρωος, Ἰωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, στά Ταμπάχανα, ὁ ὁποῖος καί τήν παρουσία του ὑπέρ Πατρίδος διέθεσε καί τήν ζωή του γιά τήν ἐλευθερία τοῦ Γένους προσέφερε, καταλιπών τό αἷμα του στό μυριοδόξαστο Μεσσολόγγι, ἀλλά καί προσευχές καί ἐκφραση τιμῆς

σέ τοῦτο τό μνημεῖο πού ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Πατρῶν ἔστησε γιά τόν Δεσπότη τῶν Πατρῶν, τόν Ἐθνεγέρτη Γερμανό καί τούς συναγωνιστάς του Κληρικούς καί Λαϊκούς, Προκρίτους καί τούς ἄλλους Ἕλληνες, πού ἔνωσαν τίς καρδιές τους καί τήν ρωμαλαιότητα τῶν δυνάμεών τους, γιά τήν πίστη καί τήν πατρίδα.

Εὐγνωμόνως γιά μιᾶ ἀκόμη φορά εὐχαριστῶ τόν Σύλλογο «Μωραῖτες ἐν Χορῶ», τά ἀγόρια καί τά κορίτσια, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο τήν θυσία τῶν 10.000 καί πλέον Πατρινῶν τιμοῦν καί εἰς πανηγυρισμόν συνεγείρουν, ἀλλά καί τήν ἀναπαράσταση, τῆς ὑψώσεως τῆς Σημαίας καί τῆς ὀρκωμοσίας ἀπό τόν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό, στόν ἀγιασμένο αὐτό τόπο κάθε χρόνο ἀναβιώνουν.

Εὐχαριστῶ ἀπό τήν θέση αὐτή καί μέσα ἀπό τήν καρδιά μου, ὄλους τούς Πατριωτικούς Συλλόγους ἀπό τήν Πάτρα καί ἄλλοῦ, πού ἦλθατε ἀπόψε γιά νά τιμήσουμε τούς ἥρωας καί μάρτυρας Πατρινούς προγόνους μας, ἀλλά καί ὄλους ὅσοι εὐκλεῶς ἀγωνίστηκαν καί ἥρωικῶς ἔπρσαν ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος.

Προκειμένου αὐτός ὁ ἐορτασμός νά ἐδραιωθῆ καί νά παγιωθῆ στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ὀρίσαμε νά πραγματοποιηθῆ κατ' ἔτος τήν Ε' Κυριακή τῶν Νηστειῶν, μιᾶ Κυριακή πρό τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, ἀφοῦ ἡ σφαγή τῶν Πατρῶν, ἀρχισε τήν Κυριακή τῶν Βαΐων 1821 καί διήρκεσε μέχρι καί τήν Μεγάλη Παρασκευή τοῦ ἔτους ἐκείνου.

Στόν αὐλειο δέ χῶρο τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πολιούχου τῶν Πατρῶν, ἡ Ἱερά Μητρόπολις, ἔστησε μνημεῖον δόξης, ἀφ' ἑνός μὲν γιά νά τιμηθοῦν οἱ ἥρωες, ἀφ' ἑτέρου δέ γιά νά διδάσκωνται οἱ ἐπιγενόμενοι.

Πρός περαιτέρω δέ ἀνάδειξιν καί κατωχύρωσιν αὐτοῦ τοῦ ἐορτασμοῦ, μέ αἴτημά μας πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκαλέσαμε Συνοδικήν Ἀπόφασιν, ὥστε ἐπισημῶς πλέον νά ἐορτάζεται ἡ μνήμη τῶν φρικτοῖς μαρτυρίοις τελειωθέντων Πατρῶν, ὑπό τῶν βαρβαρικῶν ὀρδῶν τοῦ Γιουσούφ Πασᾶ.

Ἀγαπητοί μου, οἱ Ἕλληνες ἦταν τότε λίγοι ὁμως τόσο πολλοί.

Ἦταν ἀδύναμοι ὑλικά, ὁμως τόσο δυνατοί ψυχικά.

Ἦταν ἀγωνισταί μέ λιανοντούφεκα, ἐναντίον μιᾶς ὀλόκληρης αὐτοκρατορίας. Ὅμως ὑψώσαν τά στήθη τους γιά τήν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος μας.

Δέν εἶχαν οὔτε τά ἀπαραίτητα γιά νά ζήσουν καί ὁμως δέν πούλησαν τά πρωτοτόκιά τους, ἀντί πινακίου φακῆς, ὅπως δυστυχῶς πράττομε σήμερα.

Δέν εἶχαν οὔτε τά ἀπαραίτητα νά μεγαλώσουν τά παιδιά τους καί ὁμως, ἦταν πολύτεκνοι γιά νά μήν ἐξαφανισθῆ ἡ σειριά μας, τό Ἔθνος μας, ἐν ἀντιθέσει μέ τούς σημερινούς Ἕλληνες πού βιώνουμε τό ὀξύτατο δημογραφικό πρόβλημα στή χώρα μας.

Ὑπερασπιζόμενοι 400 χρόνια καί γιά ἄλλες περιοχές 500 τά ἱερά καί τά ὀσια μας καί τήν ὑπόσταση τήν πνευματική καί γεωγραφική τῆς Πατρίδος μας, ὑπερασπίζοντο καί αὐτήν ταύτην τήν ὑπόστασιν τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία σπανίως ἤ καί καθόλου ἀνεγνώρισε αὐτήν τήν ὑψίστης σημασίας προσφοράν τῆς Ἑλλάδος καί πάντοτε ἐπιλήσμων ἐφάνη αὐτῆς τῆς ὀφειλῆς. Ὅμως δυστυχῶς σέ λίγο θά θρηνηῖ διά τά φρικτά ἀποτελέσματα τῆς μουσουλμανοποιήσεώς της.

Παιδιά μου εὐλογημένα,

Δέ μᾶς φοβίζει τίποτα σήμερα περισσότερο ἀπό τήν ἀδράνεια καί ἀδιαφορία, ἡ ὁποία διακατέχει τούς νεοέλληνες.

Τήν εὐθύνη ἔχομε ὅλοι μας, γιατί ἀνεχτήκαμε τόσα χρόνια, ἀδιαμαρτήρητα, αὐτή τήν ὀργανωμένη καί ἐνορχηστρωμένη προσπάθεια, ἀπαξιώσεως τῶν πάντων, στό ὄνομα μιᾶς ἰδεοληψίας καί μιᾶς κουλτούρας ἡ ὁποία οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τίς ρίζες καί τούς ἀγῶνες τοῦ Ἔθνους μας.

Ὅμως ποτέ δέν εἶναι ἀργά.

Ἡ φωνή τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου καί δι' αὐτή τήν περίπτωση εἶναι ἐπίκαιρη.

«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ' ὕπνου ἐγερθῆναι». (Ρωμ, ΙΓ, 11)

Καιρός νά ξυπνήσωμε.

Καιρός νά βροῦμε τόν χαμένο ἐνθουσιασμό.

Καιρός νά μελετήσωμε τήν ἱστορία μας.

Καιρός νά ἀγωνιστοῦμε γιά τά δίκαια τῆς Πατρίδος μας.

Καιρός νά ἀποτινάξωμε τόν ὀποιοδήποτε ζυγό καί τήν ὀποια σκλαβιά ἐπιχειροῦν νά μᾶς ἐπιβάλλουν.

Καιρός νά βροντοφωναῖωμε ὄχι μόνο μέ τό στόμα, ἀλλά ἀπό τῆς καρδιᾶς μας τά τρίςβαθα.

Ζήτω ἡ Ἑλλάδα!

Ζήτω ἡ Πάτρα μας, μέ τά ἀγωνιστικά της νειάτα.